

Sygn. akt VI Gz 170/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika M. K.

o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V GU 116/19

postanawia

oddalić zażalenie

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V GU 116/19, Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku dłużnika M. K. o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej oddalił wniosek i obciążył dłużnika kosztami postępowania (k. 112).

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż dłużnik M. K. doprowadził do swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa. Rażące niedbalstwo w jego wypadku polegało na tym, że zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości i mając świadomość konsekwencji, które mogą wyniknąć z takiego zachowania, w tym spowodowania znacznych szkód.

Zdaniem tego Sądu w niniejszej sprawie na gruncie art. 491⁴ ust. 1 pr. up. uzasadnionym jest traktowanie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości przez osobę zmagającą się z chorobą alkoholową w sposób zbliżony do koncepcji wypracowanych na gruncie prawa karnego. Skoro alkoholizm nie wyłącza odpowiedzialności karnej za nieumyślne przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. ani też za wykroczenie w sytuacji kierowania samochodem w stanie po użyciu alkoholu, to brak jest racjonalnych podstaw do tego, aby uznać, że jeśli wskutek takiego czynu zabronionego dłużnik stał się niewypłacalny, przyczyną niewypłacalności nie było rażące niedbalstwo z jego strony. W tym miejscu, odwołując się do wskazanego wyżej uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego, można wskazać, że M. K. nie pozostawał w przymusie psychicznym, żeby prowadzić pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Jeżeli nie był pewien co do tego, czy wytrzeźwiał po spożyciu alkoholu w poprzednim dniu, to należało oczekiwać, że powstrzyma się od prowadzenia samochodu. Skoro jednak zdecydował się na kierowanie samochodem, to jako osoba dorosła musiał on mieć świadomość tego, jakie mogą być skutki podjęcia takiego zachowania. Spowodowanie uszkodzenia innych samochodów uczestniczących w ruchu drogowym oraz okolicznego budynku niewątpliwie pozostaje w normalnym

związku przyczynowym z prowadzeniem pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a zatem nie wykraczał ponad świadomość M. K. fakt, że jego zachowanie może doprowadzić do powstania długów o takim rozmiarze, który doprowadzi do jego niewypłacalności. Skoro zaś taką świadomość dłużnik posiadał, a mimo to od swojego zachowania nie odstąpił, to zachodzą uzasadnione podstawy do uznania, że doprowadził on do swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa, co uzasadniało oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości. Wprawdzie dłużnik podjął leczenie, lecz uczynił to dopiero w listopadzie 2017 r., czyli po wypadku. Jakkolwiek dobrowolna decyzja o walce z alkoholizmem i chęć zmiany swojego życia zasługuje na najwyższą pochwałę, to jednak w świetle przesłanki negatywnej dla ogłoszenia upadłości określonej w art. 491⁴ ust. 1 pr. up., działania podjęte już po doprowadzeniu do swojej niewypłacalności nie mogą mieć, zdaniem Sądu Rejonowego, żadnego wpływu na uwzględnienie wniosku.

Uzupełniając Sąd ten dodał, że pożyczki zaciągnięte przez M. K. w (...), w ocenie Sądu, zwiększyły stopień niewypłacalności dłużnika, co było skutkiem jego rażącego niedbalstwa (k.115-119).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik zaskarżając je i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na wynik sprawy polegający na wskazaniu, że niewypłacalność wnioskodawcy powstała w związku z niewykonywaniem pierwszego z roszczeń regresowych skierowanych przeciwko dłużnikowi przez (...) S.A. podczas gdy utrata płynności finansowej nastąpiła ponadto wskutek roszczenia jakie skierował do niego również jego brat, problemów związanych z rozpadem małżeństwa wnioskodawcy oraz jego choroba alkoholowa,

- naruszenie art. 233 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik wy poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że wnioskodawca doprowadził do swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 491⁴ ust. 1 prawa upadłościowego poprzez jego zastosowanie podczas, gdy stan choroby alkoholowej i skutki jakie ze sobą niesie nie pozwalają stwierdzić, że niewypłacalność M. K. powstała w wyniku rażącego niedbalstwa,

- naruszenie art. 233 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego poprzez uznanie, że wnioskodawca posiada przejściowe i krótkotrwałe trudności w niewywiązywaniu się z zobowiązań podczas, gdy niewypłacalność M. K. trwa od półtora roku i stan ten pogłębia się oraz brak jest perspektyw aby wyszedł z tego stanu,

- naruszenie art. 491⁴ prawa upadłościowego poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaciąganie kredytu w celu uregulowania swoich poprzednich zobowiązań jest zwiększeniem stopnia niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa.

W uzasadnieniu zażalenia wnioskodawca szerzej omówił podniesione w jego petitum zarzuty (k. 122-131).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w jego petitum zarzuty tak naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego są nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy jako Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za swoje wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną ocenę prawną, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Zgodnie z utrwaloną w judykaturze zasadą, w wypadku orzeczenia oddającego środek zaskarżenia, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, sąd odwoławczy nie musi powtarzać

dokonanych prawidłowo ustaleń; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Skarżący nie tylko tego nie wykazał, ale podniesione w petitum zażalenia zarzuty stanowią nieudaną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd meriti.

I tak chybiony jest zarzut zażalenia dotyczący ustalenia przez Sąd Rejonowy daty utraty płynności finansowej przez dłużnika. W świetle materiału dowodowego sprawy należy zgodzić się z sądem meriti, że M. K. stał się niewypłacalny w grudniu 2017 r. Niewypłacalność ta powstała w związku z niewykonaniem przez niego pierwszego z roszczeń regresowych skierowanych przeciwko dłużnikowi przez (...) SA.

Nie ma też racji skarżący zarzucając, że stan choroby alkoholowej i skutki jakie za sobą niesie nie pozwalają stwierdzić, że jego niewypłacalność powstała w wyniku rażącego niedbalstwa. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa, które w jego wypadku polegało na tym, iż zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości i mając świadomość konsekwencji, które mogą wyniknąć z takiego zachowania, w tym konsekwencji w postaci spowodowania znacznych szkód. Podnoszona przez dłużnika jego choroba alkoholowa nie ma znaczenia dla powyższej oceny w sytuacji, gdy dłużnik, tak jak w niniejszym przypadku, podjął leczenie dopiero po wypadku. Co innego, gdyby wykazał, iż już wcześniej podejmował leczenie celem uwolnienia się z nałogu alkoholowego.

W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest też zarzut naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez uznanie, że wnioskodawca posiada przejściowe i krótkotrwałe trudności w niewywiązywaniu się z zobowiązań. Wprawdzie Sąd Rejonowy stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że krótkotrwałe niepłacenie długów wskutek przejściowych trudności nie jest podstawą ogłoszenia upadłości, to jednak z tej konstatacji nie wywiódł żadnych negatywnych dla dłużnika konsekwencji.

W końcu bezzasadny jest ostatni z podniesionych w zażaleniu zarzutów naruszenie prawa materialnego tj. art. 491⁴ prawa upadłościowego poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaciągnięcie kredytu w celu uregulowania swoich poprzednich zobowiązań jest zwiększeniem stopnia niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa. Uszło uwadze skarżącego, iż to stwierdzenie Sądu Rejonowego było jedynie uzupełnieniem trafnego stanowiska tego Sądu, że zaciągnięte w (...) przez dłużnika pożyczki finalnie zwiększyły stopień jego niewypłacalności.

Reasumując, z tych wszystkich względów zażalenie dłużnika jako bezzasadne należało oddalić na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 35 p.u.

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)